

SARAH J. MAAS

САРА ДЖ. МААС

CROWN
OF
MIDNIGHT

КОРОНА
ОПІВНОЧІ

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2021

ЧАСТИНА ПЕРША

КОРОЛІВСЬКА
ОБОРОННИЦЯ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Віконниці, що загойдалися під поривом шпаркого вітру, — ото й було єдиною ознакою її появи. Жодна жива душа не помітила, як вона перебралася через стіну саду, який оточував маєток. У садибі не світилося жодного вікна. Громоваця й борвій із моря заглушили всі звуки. Вона видерлася ринвою, стрибнула на підвіконня й за мить опинилася в коридорі другого поверху.

Зачувши глухе човгання важких кроків, що наближалися, королівська оборонниця втиснулася в нішу в стіні. Її обличчя приховували чорна машкара й каптур киреї. Вона намагалася розчинитися в потемку й тінях, повністю злитися з темрявою. Коридором дибала дівчина-покоївка. Угледівши прочинене вікно, вона, невдоволено пробуркотівши щось, зупинилася, захряснула його та замкнула на засувку. Уже невдовзі покоївка зникла в іншому кінці коридору, де були сходи, що вели на перший поверх. Вологих відбитків ніг на мостинах попід вікном дівчина так і не помітила.

Спалахнула блискавка, освітивши коридор. Асасинка глибоко й повільно вдихнула, подумки відновлюючи в пам'яті план маєтку, який вона ретельно завчила за ці три дні, поки стежила за будівлею на околицях Ревучої гавані. По п'ять дверей з кожного боку коридору, а двері, що вели до спальні лорда Ніралла, були третіми ліворуч.

Вона нашорошила вуха — а що, як з'явиться ще хтось із челяді? Але будинок спав, а довкола шаленіла негода.

Мовчазна й стрімка, наче привид, асасинка рушила коридором. Двері до спальні лорда Ніралла прочинилися з ледь чутним рипінням. Вона дочекалася, поки знову гримне грім, а тоді вже зачинила їх за собою.

Ще одна блискавка вихопила з темряви двох людей, що спали на масивному ліжку під балдахіном. Лордові Ніраллу було на вигляд щонайбільше років тридцять п'ять. У його обіймах міцно спала дружина — чорнява й дуже вродлива. Це ж чим ці двоє так розлютили короля, що він зажадав їхньої смерті?

Асасинка нечутно підступилася до ліжка. Ставити запитання — то не її справа. Вона має просто коритися наказам. Від цього залежала її свобода. Повільно підкрадаючись до лорда Ніралла, вона подумки ще раз відновила в пам'яті все, що належало зробити.

Меч вислизнув із піхов майже нечутно. Вона тремко зітхнула, збираючись на силі для того, що мусила вчинити.

Лорд Ніралл розплющив очі саме тієї миті, коли королівська оборонниця піднесла меч над його головою.

Розділ другий

Селена Сардотін легкими кроками йшла коридорами скляного замку Ріфтголд. Важкий лантух, який вона стискала в руці, погойдувався в такт її крокам, раз у раз копаючи її під коліна. Попри те що на ній була чорна кирея з каптуром, який майже повністю приховував обличчя, охоронці не зупинили її, коли вона рушила до дверей королівської зали для нарад. Ще б пак, адже вартовим було надто добре відомо, хто вона така і які саме накази адарленського короля виконує. Отримавши звання королівської оборонниці, Селена тепер була вища від них за рангом. Утім, так само як і від більшості мешканців замку. А ще менше в замку було тих, хто її не боявся.

Вона підійшла до прочинених скляних дверей. Береги киреї прошелестіли підлогою. Вартові, що стояли обабіч дверей, виструнчилися. Селена кивнула їм й увійшла до зали для нарад. Чорні чоботи майже нечутно ступали пурпурним мармуром.

На скляному троні в центрі зали сидів король Адарлену. Погляд його темних очей був спрямований на лантух, який вона тримала в руках. Так само, як вона робила вже тричі, Селена опустила на одне коліно перед тронном і схилила голову.

Обіч батькового трону стояв Дорін Гевільярд. Вона відчувала, що сапфірові очі принца прикипіли до її обличчя. Біля підніжжя підвищення, на якому засідали монарші особи, як завжди, височів Кейол Вестфолл, капітан

королівської гвардії, — живим щитом між нею і королівською родиною. Скориставшись тим, що обличчя її й досі було приховане під вилогою, Селена заходила-ся роздивлятися його. Зморшок побільшало. Кейолове обличчя залишалося геть невиразним, наче він уперше бачив Селену. Утім, нічого дивного — адже це була частина гри, яку вони двоє з неабиякою майстерністю вели протягом цих останніх кількох місяців. Так, хай навіть Кейол був її другом, якому вона нарешті навчилася довіряти, але він залишався капітаном королівської гвардії. Він, як і до того, був відповідальний за життя членів королівської родини — захищати їх було головним його обов'язком.

— Підведися, — промовив король нарешті.

Селена звелася, зняла відлогу й високо скинула підборіддя.

Король ледь ворухнув рукою. Перстень із обсидіаном на його пальці блимнув у променях полуденного сонця.

— Чи виконано наказ?

Селена запхала обіп'яту рукавичкою руку до лантуха й жбурнула до ніг короля відтяту людську голову. Усі присутні мовчки дивилися, як цей кавалок мертвої, уже підгнилої плоті впав, покотився мармуровою підлогою й зупинився біля підніжжя підвищення, на якому стояв королівський трон. Мертві білясті очі витріщилися на вигадливу скляну жирандоль на стелі.

Дорін виструнчився й відвів погляд.

Кейол дивився просто на Селену.

— Він чинив опір, — промовила асасинка.

Король подався вперед, вивчаючи спотворене обличчя мерця й рвану рану на шиї.

— Щось він геть на себе не схожий.

Селена криво посміхнулася, хоча горло їй перехопило.

— Перепрошую, ваша величносте, але відтяти голови не надто любляють подорожі. — Вона знову запхала руку до мішка й витягла звідти відрубану людську п'ясть.

— От перстень із його особистою печаткою.

Вона щосили намагалася не помічати, як смердить підгнилий шматок плоті в її руках. Асасинка простягнула свій лячний трофей Кейолові. Золотаво-карі очі того лишилися відчуженими. Забравши в неї мертву п'ясть, він передав її королю. Той скривився, але все ж таки стягнув із задубілого пальця перстень. Відтак кинув мертву руку на підлогу до ніг Селени і почав роздивлятися перстень.

Дорін, який стояв обіч батька, переступив з ноги на ногу. Отакої, а коли вона брала участь у змаганнях за право носити титул королівської оборонниці, принца її біографія чомусь не бентежила. А на що, цікаво, він сподівався? Це ж яку саме роботу, *на його думку*, вона мала виконувати, ставши королівською оборонницею? Утім, авжеж, більшість людей достеменно почне млоїти від самого вигляду відтятих рук та голів — навіть після десяти років під адарленським пануванням. Тим паче, що Дорінові жодного разу не випало бувати на полі битви, він ніколи не бачив бранців у кайданах, які чвалають на плаху. Мабуть, навіть дивно, що його досі не знудило.

— Що з його дружиною? — вимогливо спитав король, крутячи перстень у руках.

— Спочиває на дні моря, прикута до тлінних решток свого чоловіка, — похмуро посміхнулася Селена. Вона витягла зі свого лантуха ще одну п'ясть — тендітну й бліду. На мертвому пальці була золота обручка з вигравійованою на ній датою весілля. Асасинка простягла трофей королеві, але той похитав головою. На Доріна

чи Кейола звести очі Селена не наважувалася, тому просто сховала жіночу руку назад до щільного полотняного лантуха.

— Чудово, — пробурмотів король.

Селена стояла незрушно, поки погляд його величності задумливо блукав між нею, мішком і відтятою головою. Потім, після тривалої, аж надто тривалої паузи, король знову заговорив:

— У Ріфтголді назриває заколот. Згряя покидьків прагне за будь-яку ціну скинути мене з престолу й намагається завадити моїм планам. Наступним твоїм завданням буде знайти їх і знищити, перш ніж вони почнуть становити серйозну загрозу для моєї імперії.

Селена стиснула лантух так міцно, що аж заскімлило в пальцях. Кейол і Дорін витріщалися на короля так, наче й вони також уперше почули про якихось заколотників.

Ще перед тим як її запроторили до Ендовіру, Селена чула щось про бунтівників — ба більше, потім, уже в соляних копалинах, вона зіткнулася з тими з них, хто, зазнавши поразки, потрапив у полон до адарленців. Але заколот просто в самому серці імперії, у столиці? Й ось тепер *сама вона* повинна винищити заколотників. До речі, про які це плани вів мову король? Що заколотникам може бути відомо про королівські задуми? Селена квапливо запхала ці запитання в самісіньку глибину душі, щоб їх аж ніяк неможливо було прочитати на її обличчі.

Король потарабанив пальцями по бильцю трону, й досі крутячи в другій руці перстень лорда Ніралла.

— У моєму переліку тих, кого я підозрюю в зраді, кілька імен, проте називатиму тобі їх поступово, одне за одним. У замку повно шпигунів.

Кейол знерухомів, зачувши це. Наступної миті, утім, корячись змаху королівської руки, капітан наблизився до Селени. Обличчя його лишалося невиразним. Він простягнув асасинці клаптик пергаменту.

Вона насилу стримала бажання зазирнути Кейолові в очі, коли той віддавав їй цю записку. Його обіп'яті рукавицею пальці ковзнули її пучками, перш ніж він відступив, повернувшись на своє місце. Намагаючись зберігати байдужий вираз обличчя, Селена глянула на пергамент.

Там було лиш одне ім'я.

Арчер Фінн.

Їй знадобилося все її самовладання й інстинкт самозбереження, щоб не виказати власного подиву. Вона знала Арчера — вони познайомилися, коли їй було тринадцять. Він тоді саме прийшов брати уроки в майстрів із Цитаделі асасинів. Фінн був лиш на кілька років старший за неї, але вже мав репутацію одного з найкращих столичних куртизанів, а тому прагнув навчитися захищати себе від зазіхань декого зі своїх аж надміру ревних клієнтів, а принагідно і їхніх чоловіків.

Селена тоді геть по-дурному, по-дитячому наївно закохалася в нього. А він наче був і не проти. Люб'язно дозволяв їй випробовувати на собі свої дівочі чари й смішив її так, що вона аж не тямилася від реготу. З їхньої останньої зустрічі часу минуло вже чимало — востаннє вони бачилися ще задовго до того, як її запроторили до Ендовіру. Проте Селена й уявити собі була не годна, що Арчер здатний на якісь заколоти. Він був вродливий, добросердий, чарівливий — одне слово, аж ніяк не годився на роль ворога корони, та ще й такого небезпечного, що король аж зажадав його смерті.

Це була якась цілковита нісенітниця. Хай там хто намовив короля проти Фінна — цей хтось був просто дурнем.

— Тільки він чи його клієнтки також? — вихопилося в Селени.

Король повільно посміхнувся.

— Отже, ти знайома з Арчером? Що ж, я не здивованийий.

У голосі його звучало знуцання й виклик водночас.

Селена дивилася просто перед собою, змушуючи себе заспокоїтися, намагаючись вирівняти дихання.

— Колись була знайома. Він неабияк дбає про власну безпеку. Мені знадобиться час, щоб утертися до нього в довіру.

Вона говорила дуже обережно, ретельно добираючи слова. Насправді час їй потрібен був на те, щоб дізнатися, як Арчер примудрився вскочити в цю халепу. Якщо король сказав правду, якщо Арчер справді — зрадник і бунтівник, що ж, вона подумає про це згодом.

— Маєш місяць, — промовив король. — Якщо, коли цей термін буде вичерпано, Фінн і досі не гнитиме в могилі, мені, можливо, доведеться переглянути нашу угоду, дівчисько.

Селена кивнула — покірливо, вишукано, згідливо.

— Дякую, ваша величносте.

— Коли завершиш із Арчером, я назву тобі наступне ім'я.

Протягом стількох років Селена намагалася триматися якнайдалі від політичних інтриг — а надто від заколотів. Аж раптом опинилася в самісінькому епіцентрі одного з них. Просто дивовижно.

— Поквапся, — попередив король. — І дій таємно. Плата за Ніралла чекає на тебе у твоїх покоях.

Селена знову кивнула й сховала клаптик пергаменту до кишені.

Король пильно дивився на неї. Вона зустріла його погляд, змусивши себе ледь посміхнутися, а очі — заблищати буцімто в радісному передчуттям полювання, яке на неї чекало. Нарешті король звів погляд до стелі:

— Забирай цю довбешку і йди.

Він укинув перстень Ніралла до кишені. Селена ледве стримала відразу. Еге ж... це для нього трофей.

Вона підхопила мертву голову за чорні пасма, підняла відтяти п'ясть і вкинула їх до мішка. Ледь глянувши на Доріна, який геть пополотнів, вона розвернулася на підборах і вийшла із зали.

* * *

Дорін Гевільярд стояв мовчки, поки челядь готувала залу для проведення наради, висувала на середину кімнати величезний дубовий стіл і розставляла різьблені крісла. Засідання королівської ради мало розпочатися за три хвилини. Кейол пішов, посилаючись на те, що йому, мовляв, треба вислухати доповідь Селени щодо виконаної місії. Король пробурчав щось, що можна було витлумачити, як згоду, і капітан рушив із зали. Утім принц майже не звернув на це уваги.

Селена вбила те подружжя. І зробити це їй наказав його батько. Дорінові несила було бачити ані її, ані короля. Після того жорстокого вбивства ілвейських повстанців напередодні Ільмаса він зважився був поговорити з батьком, щоб переконати його передивитися свою політику, але, схоже, зиску від тієї розмови не було жодного. Але ж Селена...

Щойно челядь розставила крісла, Дорін важко опустився на своє звичайне місце праворуч від батька. Почали з'являтися радники, зокрема й герцог Перрінгтон, який підійшов просто до короля і почав про щось стиха перемовлятися з ним — Дорін не чув ані слова з їхньої розмови.

Принцу не хотілося ні з ким розмовляти. Він сидів, прикипівши поглядом до скляної карафки з водою, що стояла перед ним на столі.

Селена була сама на себе не схожа.

Власне, вона стала такою ще два місяці тому — відколи виборола титул королівської оборонниці. Її гарненькі сукні й вишукане вбрання де й поділися. Натомість вона носила стриману обтислу чорну туніку й штани, волосся заплітала в довгу косу й ховала під чорною киреєю, яку тепер взагалі не знімала. Селена була схожа на привида — напрочуд вродливого привида. І на нього, Доріна, дивилася так, наче вони взагалі не були знайомі.

Принц озирнувся на прочинені бічні двері, крізь які щойно вийшла асасинка.

Якщо вона могла отак-от убивати людей, то була цілком здатна завиграшки задурити йому голову, переконавши, нібито щось до нього відчуває. Могла зробити його своїм союзником, *закохати* його в себе так, щоб він заступався за неї перед батьком, і все задля того, щоб забезпечити собі титул королівської оборонниці.

Дорінові несила було про це думати. Він прийде до неї — можливо, завтра. Просто, щоб пересвідчитися, чи є бодай крихітна надія, що він помиляється.

Але Дорін не міг не сушити собі мізки над тим, чи взагалі колись він означав для Селени бодай щось.

* * *

Селена швидко й нечутно йшла коридорами і сходами. Добре знайомим маршрутом вона прямувала до стічного рівчака попід замком. Неподалік був той самий таємний тунель, який вона колись знайшла, — але тут смерділо значно гірше, бо мало не щогодини челядь зливала сюди помії.

Її кроки луною розходилися під склепінням довгого підземного коридору. Незабаром почулися звуки ще чіїхось кроків. Це був Кейол. Утім Селена не дала знаки, що помічає його присутність, аж допоки не зупинилася біля самої води. Вона глянула на арки обабіч ріки. Нікого, окрім них двох, тут не було.

— Отже, — мовила вона, не озираючись, — може, принаймні привітаєшся? Чи ти збираєшся й надалі просто ходити за мною назирці?

Лише потому вона нарешті озирнулася. У руці в неї й досі погойдувався лантух.

— А я зараз спілкуюся з королівською оборонницею? Чи ти вже знову Селена? — У його золотаво-карих очах відбивалося полум'я смолоскипа.

Певна річ, Кейол помітив різницю. Він узагалі все помічав. Селена й сама до пуття не знала, чи до вподоби їй те, що капітан аж такою мірою спостережливий. Тим паче, що слова його прозвучали доволі ущипливо.

Вона промовчала.

— То як там Ревуча гавань? — спитав він.

— Як завжди. — Вона знала достеменно, що він мав на увазі: капітан хотів дізнатися подробиці про те, як минула її місія.

— Він чинив опір? — Кейол ледь кивнув на торбу в її руці. Селена низзала плечима й розвернулася назад до темної річки.

— Нічого такого, з чим би я не впоралася.

Відтак вона пожбурила лантух у потік. Вони двоє мовчки дивилися, як торба трохи погойдалася на хвилях і на решті повільно пішла під воду.

Кейол прокашлявся. Селена знала, як сильно він не навидить те, що вона змушена коїти. Коли вона вперше вирушила на завдання — до маєтку на узбережжі, неподалік Меа, — він так переймався, що Селена вже була всерйоз вирішила, що капітан благатиме її не їхати. А потім, коли вона повернулася, притягнувши королю відтяти голову, і містом поповзли чутки про вбивство сера Карліна, Кейол цілий тиждень не наважувався дивитися їй в очі. Проте чого він сподівався, урешті-решт? У неї просто не було іншого вибору.

— Коли ти вирушаєш на наступну місію? — спитав він.

— Завтра. Чи післязавтра. Мені треба відпочити, — додала вона похапцем, помітивши, що він спохмурнів. — І, до речі, мені знадобиться хіба що день чи два, щоб з'ясувати, що там в Арчера нині з охороною, і визначитися з тим, як до нього підібратися. Сподіваюся, мені не знадобиться отой місяць, що його дав мені король.

«А ще, сподіваюся, Арчер зуміє пояснити, як він потрапив до королівського переліку, і про які це плани згадував король», — додала Селена подумки. Тоді вже вона вирішити, що з ним робити.

Кейол підійшов до неї, і досі дивлячись на брудну воду. Торбу з людськими рештками вже достеменно підхопила підводна течія й несла її наразі до річки Ейвері, звідкіля вона вирушить до моря.

— Мені треба допитати тебе щодо подробиць виконаного наказу.

Селена звела брову.

— Може, принаймні спочатку пригостиш мене обідом? Його очі звузилися. Селена закопилила губи.

— Я не жартую. Мені треба довідатися подробиці того, що сталося з Ніраллом.

Вона відсторонила його, криво посміхнувшись, затим витерла рукавички об штани й рушила назад до сходів.

Кейол ухопив її за руку.

— Якщо Ніралл чинив опір, можуть бути свідки, які щось чули.

— Не було що чути, — відказала Селена, струсивши його руку з ліктя. Вона притьмом кинулася вгору сходами. Після двох тижнів подорожі їй хотілося *спати*. Навіть підйом нагору, до власних покоїв, був для неї чималим випробуванням.

— Тобі немає потреби вимагати від мене *звіт*, Кейоле.

Він знову перепинив її на сходовому майданчику, що топився в напівпотемку, ухопивши міцною рукою за плече.

— Коли ти їдеш, — почав він, і віддалені відсвіти смолоскипа, що залишився там, унизу, підсвічували різьблені риси його обличчя, — *я й гадки не маю*, що з тобою діється. Я не знаю, чи тебе поранено, чи твоє тіло вже гние десь у риштаку. Учора до мене дійшли чутки, що вбивцю Ніралла схопили. — Він наблизив своє обличчя до її, голос його звучав хрипко. — Я вважав був, що схопили *тебе*, аж допоки ти сьогодні не з'явилася в залі. Я вже намірився їхати на пошуки.

Овва, тепер зрозуміло, чому на стайні вона побачила осідланого Кейолового коня. Селена звела подих, обличчя її раптом пом'якшало.

— Щось ти не надто в мене віриш. Я, зрештою, — королівська оборонниця!

Селена не встигла навіть оговтатися, як він притягнув її до себе, міцно обійнявши.

Вона не опиралася — і собі з готовністю оповила руками його плечі, вдихаючи його запах. Капітан не обіймав її відтоді, коли вона перемогла у двобої на титул королівської оборонниці, хоча спомин про ті обійми часто зринав у неї в пам'яті. Обіймаючи його зараз, вона відчула, як їй бракувало відчуття його рук.

Він тицьнувся носом їй у потилицю.

— Овва, ну й смердить від тебе! — пробурмотів він.

Вона засичала й відштовхнула його. Обличчя в неї палало.

— Знаєш, коли тижнями тягаєш із собою відтяти голови, це якось не сприяє приємним пахощам! І, мабуть, якщо замість наказу *негайно* доповісти королю мені б дозволили вимитися... — Вона затнулася, побачивши, як він насмішкувато вишкірився, і дала йому стусана в плече: — Довбню.

Селена обійняла капітана й потягнула до сходів.

— Ходімо. Підемо до мене, там і допитуватимеш мене як годиться шляхетному панові.

Кейол пирхнув, відповів їй стусаном ліктем, але рушив слідом за нею.

* * *

Коли радісна Блискавка нарешті трохи вгамувалася, щоб Селена вже могла розтулити рота, не переймаючись, що її негайно почнуть лизькати, Кейол узявся розпитувати асасинку. Витрусивши із неї всі подробиці, він пішов, пообіцявши, що за кілька годин повернеться, щоб пообідати разом. Після того Селена дозволила Філіппі всадовити

себе до цебера й досхочу позойкати, дивлячись на те, у якому стані були її нігті й волосся. Відтак Селена впала на ліжку.

Блискавка негайно влаштувалася поруч, згорнувшись ковтюшком в асасинки під боком. Пестячи шовковисте золотаве хутро, Селена втупилася в стелю, відчуваючи, як знемога поступово полишає її змордовані м'язи.

Король їй повірив.

Ба більше, Кейол, розпитуючи її щодо подробиць, теж жодного разу не поставив під сумнів її оповідь. Селена все ніяк не могла вирішити, задоволеною, розчарованою чи винною їй почуватися із цього приводу. Проте брехала вона доладу. Ніралл, мовляв, прокинувся за мить до того, як вона його вколошкала, а його дружині їй довелося перерізати горло, щоб та не верещала. А з ним самим мороки було більше ніж вона сподівалася. Асасинка вкинула до своєї оповіді й кілька справжніх подробиць: про вікно другого поверху, негоду, покоївку зі свічкою. Найліпша брехня — це брехня, вправно перемішана з правдою.

Селена притиснула до грудей амулет. Око Ілени. Відтоді, з їхньої останньої зустрічі в склепі, давня королева до неї не з'являлася. Можливо, тепер, коли вона стала королівською оборонницею, привид давньої володарки дасть їй нарешті спокій. Утім, відтоді, як Ілена віддала їй амулет, щоб той захищав її, Селена звикла до існування цього талісмана. Метал завжди був теплий, наче краса жила своїм власним життям.

Селена міцно стиснула амулет. Якщо король лишень довідається правду про те, що вона скоїла, що вона коїла протягом цих двох місяців...

На своє перше завдання вона вирушила, маючи намір швидко впоратися з ним. Селена подумки підготувалася

до вбивства, переконала себе, що сер Карлін — просто незнайома їй людина, чие життя нічогісінько для неї не означає. Однак, коли вона дісталася його маєтку, коли побачила, який незвично лагідний сер Карлін до челяді, коли побачила, як він грає на лірі разом із мандрівним менестрелем, якому дав у себе прихисток, коли усвідомила, чий саме наказ виконуватиме, вона не змогла цього зробити. Так, вона намагалася вмовити себе, сварила, знущалася, брала себе на кпини... Але зиску з того не було жодного.

А проте їй треба було вбивство й мертве тіло, яке можна показати королю.

Лорда Ніралла вона поставила перед тим самим вибором, що й тоді сера Карліна: або просто зараз померти від її руки, або вдати власну загибель і наживати п'ятами — утекти світ за очі й назавжди забути про своє колишнє ім'я й титул. Усі четверо тих, від кого вона мала позбутися, вибрали втечу.

Вони не ремствуєючи віддавали їй перстені-печатки й інші прикметні дрібнички. Також Селена без проблем умовила їх віддати їй свої нічні сорочки, щоб вона розкрижила тканину мечем відповідно до ран, які буцімто нанесла їхнім власникам. Знайти мертві тіла теж було нескладно. У шпиталях постійно хтось помирав. Серед тамтешніх мерців завжди був хтось, *доволі* схожий на жертву. Тим паче всі її жертви жили далеко від Ріфтголду, тож рештки, які вона везла до замку, щоб показати королю, встигали вже природно спотворитися.

Селена не знала, кому насправді належала та голова, яку вона презентувала королю як голову лорда Ніралла. У того нетяги було схоже темне волосся, ще й задля достовірності вона кілька разів полоснула його мечем по

обличчю. А потому природний процес гниття довершив все інше. Від того ж таки мертвого тіла вона відчиржила руку. А от жіноча п'ясть... Її вона відтяла в мертвого тіла молодій дівчини, майже підлітка. Та померла від недуги, з якою досвідчений цілитель ще десять років тому міг би завиграшки впоратися. Але зараз магія зникла, вправних цілительів або повісили, або спалили, і як наслідок люди помирали сотнями. Помирали від найпростіших, колись цілком виліковних хвороб.

Селена перегорнулася набік і сховала обличчя в м'якому хутрі Блискавки.

А тепер ось — Арчер. Це ж як їй вдати *його* загибель? Він був відомий, він був добре знаний. Селена й досі уявити не годна була, що він і справді міг запізнатися з якимись заколотниками. Проте, якщо він потрапив до королівського переліку, то, виходить, за ті роки, що минули, відколи вона бачила його востаннє, Арчер скористався власними талантами й здобув певний вплив.

І, до речі, це що ж за відомості такі мали заколотники щодо королівських планів, що це якимось чином становило загрозу для корони? Король уже поневолив цілий континент — що ще він міг учинити?

Зазіхнути на інші континенти, певна річ. Інші континенти, де є заможні королівства, — от, наприклад Вендлін, ота земля далеко за морем. Королівство раніше успішно відбивало адарленські атаки з моря, але відколи Селена потрапила до Ендовіру, новин про Вендлін майже не було.

З якого б це доброго дива заколотники переймалися долею королівства з іншого континенту, коли є власне королівство? Отже, плани короля все ж таки стосувався *цього* континенту, *цього* королівства.

Селена не хотіла цього знати. Вона не воліла знати, що замислив король, яку долю він готує для імперії. Вона використає цей місяць на те, щоб вирішити, що робити з Арчером, і вдасть, ніби вона взагалі не чула цього жахливого слова: *плани*.

Дівчина стримала трем. Вона грала в дуже, дуже, *дуже* небезпечну гру.

І тепер, коли її жертвами мали стати люди, що мешкали в Ріфтголдді, коли вона мала вполювати Арчера... Доведеться знайти спосіб вести свою партію ще бездоганніше. Адже, якщо король колись дізнається правду, дізнається, що вона накоїла...

Він її просто стратить.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Селена мчала крізь темряву таємним коридором. Дихання її збивалося. Вона озирнулася через плече — і Кейн знущально вишкірився до неї. Очі його палали, ніби жеврини.

Хоч як прудко вона бігла, Кейн не відставав. Він просто-таки дихав їй у спину. За ним тягнулася вервечка Вірдових міток — мерехких, зеленкуватих. Химерні обриси символів підсвічували плити підлоги. А за Кейном, дряпаючи довгими пазурами камінь, важко дибав рідерак.

Селена перечепилася, але встояла на ногах. Щокроку їй було дедалі важче — наче вона брехала тванню. Вона не втече. Він врешті-решт наздожене її. А щойно до неї дістанеться рідерак... Вона навіть не наважувалася озирнутися на ці здоровенні зубиська, які випирали з пащеки, і на безодні очі, у яких світилося одне бажання — роздerti її на шматки й зжерти.

Кейн розреготався, і скреготливе відлуння його сміху розійшлося коридором. Він уже був зовсім близько. Досить близько, щоб вхопити її за карк. Він прошепотів її ім'я, її *справжнє* ім'я, і вона скрикнула, відчувши, як...

Задихаючись, Селена розплющила очі. Пальці її стискали Око Ілени. Вона роззирнулася, ладна побачити темні тіні, мерехкі Вірдові мітки, якісь ознаки того, що двері, що ховалися за гобеленом, — ті самі двері, що вели до

таємного коридору, — хтось відчиняв. Але в кімнаті було тихо, лиш потріскував, вистигаючи, жар у каміні.

Селена знову відкинулася на подушки. Це був просто жасний сон. Кейн і рідерак мертві, Ілена її більше не турбуватиме. Усе завершилося.

Блискавка, що спала разом зі своєї власницею під декількома ковдрами, поклала голову Селені на живіт. Асасинка влаштувалася зручніше, обійняла песика й заплющила очі.

Усе завершилося.

Ранок видався остудним і мрячним. Селена вивела Блискавку до парку. Вона кинула палицю, і хортиця гайнула за нею пожухлою бляклою травою, достоту ніби золотава блискавка, — так швидко, що Селена аж схвально присвиснула. Принцеса Негімія, яка стояла обіч, цокнула язиком, не зводячи очей з їхньої улюблениці. Ілвейка проводила стільки часу, намагаючись завоювати прихильність королеви Джорджини й збираючи відомості про плани короля щодо її королівства, що побачитися вони із Селеною мали нагоду хіба що вдосвіта. Чи знав король, що принцеса була однією з тих шпигунів, про яких від згадував? Навряд чи. Інакше він ніколи б не обрав Селену своєю оборонницею, адже про її дружбу з ілвейкою було добре відомо всім у замку.

— Але чому Арчер Фінн? — ледь чутно пробурмотіла Негімія ілвейською.

Селена розповіла їй про свою останню місію, не надто вдаючись у подробиці.

Блискавка підхопила палицю і подалася назад до дівчат, метляючи довгим хвостом. Вона була ще собачам, але

неймовірно великим як на свій вік. Дорін так і не сказав, хто ж був батьком цуценяти, яке привела одна з королівських хортиць. Зважаючи на габарити Блискавки, це міг бути вовкодав чи, можливо, навіть справдешній вовк.

Селена знизала плечима у відповідь на запитання Негімії. Відтак запхала руки до підбитих хутром кишень киреї.

— Король вважає... вважає, ніби Арчер причетний до якогось таємного угруповання заколотників. Воно, мовляв, зачалося в Ріфтголді і має намір скинути його з престолу.

— Невже й справді знайдуться такі відчайдухи? Повстанці ховаються в горах, у лісах... там, де місцеві можуть їм допомогти і підтримати їх. Аж ніяк не тут. Ріфтголд — то ж наче пастка, з якої немає виходу!

Селена знову знизала плечима. Блискавка повернулася з палицею й підстрибувала, вимагаючи продовження гри.

— Схоже на те, що такі відчайдухи вже знайшлися. А ще король уклав перелік тих, хто, на його думку, стоїть на чолі змови.

— І ти маєш... маєш їх усіх убити? — Смагляве обличчя Негімії ледь пополотніло.

— Одного за одним, так... — одказала Селена, кидаючи палицю якнайдалі. Блискавка помчала оповитим габою туману парком. Пожухла трава й підмерзла снігова кірка, що залишилася після останньої хурделиці, хрускотіла під її здоровенними лаписьками. — Він сказав, що називатиме мені імена по черзі. Якимось аж надміру театральню, тобі не здається? Але, здається, заколотники якись чиним заважають втіленню його планів.

— Яких ще планів? — різко спитала Негімія.

Селена спохмурніла.

— Я сподівалася, що тобі щось відомо.

— Анічогісінько.

Запала напружена пауза.

— Якщо ти щось дізнаєшся... — почала Негімія.

— Подивимося, що я зможу зробити, — збрехала Селена. Вона не була навіть упевнена, що їй справді кортіло дізнатися, що саме замислив король — а тим паче, що вона захоче ділитися цією інформацією з іншими. Це, мабуть, було егоїстично й по-дурному, але в неї не йшло з голови королівське попередження, яке він виголосив, призначаючи її своєю оборонницею: якщо вона не користиметься, якщо вона зрадить, він уб'є Кейола. А тоді Негімію і всю родину принцеси.

І це — кожна удавана смерть, яку вона підлаштувала, кожна її брехня — наражала важливих для неї людей на небезпеку.

Негімія похитала головою, але нічого не сказала. Коли принцеса, Кейол чи навіть Дорін отак дивилися на Селену, вона насилу витримувала їхні погляди. Але вони також мусили вірити в її брехню. Заради їхньої власної безпеки.

Негімія заломила руки. Очі її стали відчуженими. Селені вже траплялося бачити її в такому стані протягом останнього місяця, і то часто.

— Якщо ти переймаєшся за мою безпеку...

— Ні, — заперечила Негімія. — Ти здатна про себе подбати.

— Тоді в чому річ? — У Селени скрутило живіт. Якщо Негімія зараз знову заведе розмову про повстанців, то вона просто не знала, як це витримає. Так, Селені кортіло звільнитися з-під влади короля — і як його оборонницю, і як нащадкові народу, який він поневолив, — але їй не хотілося мати нічого спільного з тими змовами, що назрівали в Ріфтголді, з тими божевільними сподіваннями,

що їх плекали заколотники. Повстати проти короля — це просто дурість. Їх усіх знищать — та й по всьому.

Але Негімія заговорила про інше.

— На каторзі в Калакуллі постійно більшає бранців. Щодня туди запроторюють нових ілвейських повстанців. Більшість з них вважає дивом, що вони взагалі *вижили*, після того як королівська армія винищила п'ять сотень ілвейців. Мій народ заляканий.

Знову примчала Блискавка, і тепер уже Негімія витягла з пащі в собаки палицю і жбурнула її в сірий досвіток.

— Але ж умови в Калакуллі...

Вона зробила паузу, мабуть, згадавши про ті три шрами, що розкреслили Селенину спину. Постійне нагадування про застрашливі соляні копалини Ендовіру... нагадування, що вона була нині на волі, а там і досі мучилися й помирали сотні людей. Калакулла, за чутками, була ще страшнішим місцем, ніж Ендовір.

— Король не бажає мене бачити, — мовила Негімія, термосячи одну зі своїх гарненьких тоненьких кісок. — Я тричі просила в нього аудієнції, щоб обговорити умови в Калакуллі, і щоразу він відмовляв, посилаючись на зайнятість. Мабуть, був надто заклопотаний, укладаючи список тих, кого ти маєш убити.

Селена спалахнула — так жорстко прозвучав голос Негімії. Блискавка знову примчала до них, але принцеса, забравши в собаки палицю, вже не стала її жбурляти.

— Елентіе, я мушу щось зробити.

Негімія звернулася до Селени, використавши те ім'я, яке вона дала їй, коли та зізналася подрузі, що вона асасинка.

— Я мушу знайти спосіб допомогти своєму народу. Скільки ще можна просто збирати інформацію? Коли ми почнемо діяти?

Селена важко сковтнула слину. Це слово — «діяти» — лякало її дужче ніж вона воліла визнавати. Навіть дужче за слово «плани». Блискавка сиділа біля її ніг, мотляючи хвостом і чекаючи, поки їй знову жбурнуть палицю.

Селена промовчала. Вона навіть не спробувала відмагатися якимись обіцянками, як робила завжди, коли Негімія торкалася цієї теми. Тоді принцеса просто розтиснула пальці, упустивши палицю на землю, і мовчки пішла назад до замку.

Селена дочекалася, допоки звук кроків подруги згасне, і довго видихнула. За кілька хвилин вона мусить зустрітись з Кейолом — адже в них заплановано звичну ранкову пробіжку, а потім... потім вона вибереться із замку до міста.

Арчер почекає до обіду.

Зрештою, король дав їй місяць. Так, у неї є запитання до Арчера, але їй кортіло бодай ненадовго вибратися із замку.

Урешт-решт, треба ж було здихатися від тих клятих кривавих грошей.